

Zlatka Obid
Lokatos

**BEETHOVNOVO
MORJE**

golo, zabodeno, kri mrzli —
plitvino koplje jedkanina straha:
slišiš ljubljenje s smrtjo,
trep zemljate žetve v očeh,
šum temin v golovju dneva?

v vse vsega — razgaljena.
k lasem položeni, z nohti odeti
nečistega vina dolij,
s senčilom podpri portret,
v polteni ten ovij:
o, mati! v brezčutje zamami!

slišiš, selivke pojo septembru.
pomladna se zdi trgatev:
vrnitve pred odhodom. — sežejo
za kruhom v pozdravu
za vinom v poljubu
po sebe.

golo, zabodeno, dolbe v sredico
morja, z valovjem se zasipa
življenje korenini, kot pesem ptico.

LESENA LUNA pogled slepčeve pesmi: skozme
presije, da soncu sem senca —
luna pred tabo.
v temi sončnat izgriz mesečine, —
žgoče, ki v hladilu trepeče, —
pripeva stapljanju letnih časov,
litini sonca lune in zvezd,
pripeva — siju vidnega.

zven od očesa: zadene. in
duša nosi telo poleg sebe,
med drevesi strelca išče,
da v divjad bi umrla
luna pred tabo.

PEST
V ZAPESTNICI kdo, pred skalo za klitjem seže,
nabrušen v globino, pod lub zareže:
šepeč jablani: naj ugrizne v svoj sad —
o, boga bi mu rodila!

kdo, preden jesenina spodnaša —
pod stopali vzcveta,
vabljev v barvi snema vrv,
v dišečem odpočiva vrat, vabi:
pridi, da te objamem, obcvetem,
obzorim, v vrh urastem?

kdo, te z ognji v naročjih
meče skoz morja, v pepel z objemi
rešuje pred smrtjo v vetru?
kdo si, kamen vase vržen, v prah
razpršljiv, da ne bi bil bolečina.

UPODOBITVE med prahom in prahom so ječe
odprte, — razpete na kost in meso
v neznane sledi, v brezpotja pripeta
iz vode na vodo, čez zabrisani breg —
do prehojenih poti, ki križajo pot —
in vodijo: po volčjih sledih, —
da je pot najbolj varna.

a ko se beseda s sliko zagleda,
misel spregleda oko. — zrcalna
posedaš pred svojimi očmi: pogleduješ
za pogledi kjer ostaja zazrto, slediš
podobo onstran mesenega ogledala —
kjer vabiš ječe razprte
k tebi, do zemlje hoditi.

ZA TEMNOČRNIM s pesmijo
izrezuješ
svoj prostor
iz časa,
s telesom
svojo smrt
iz življenja
in odideš
za temó;
a na koncu barve —
počakaš:
brezobličn,
na svetlobel
odsev.

BARVA v besedi sta se zagledala,
SIVE BESEDE se s poltjo oprijela pogleda,
barvo razpolovila
in vstopila
tja, kjer
sta se srečali smrti

z življenjem v pogledu,
z rokama mrtvih barv besedo
v nebarvo razpolovili in vstopili.

HALEO v tvoji sobi leži
do črke razbožana pesem —
luč molče gleda
in neka duša briše prah
za svojim telesom;

nikogar ni
v tej sobi —
pa vendar je
Ljubljana mesto.

ZEMLJA
IZ ŠKOLJKE do molka razprta beseda
poljublja, s sebe slači
ogledala, dokler ni pred tabo
golorojena. in ni je sram
izvirnega greha; in kot bi bila nebo
si svet prisloni k ušesu
in bitju v školjki
prisluškuje.

V VOTLINI
VODE znenada ni mogla več teči
za velikim vozom.
v očeh ji je dež potišal v sneg
in kot skalna gora peščine obstane:
brez vodenih dotikov —
v zvezdnato zmrzal drobljiva
sivina, ki znenada ne more brezbarvna
mimo sonca; in kot da se je kamen
nanjo položil, se z brinom in rujem
prerasel, je mavrično zažarela
in utrnila.